

Endringsforslag under Nr. 50 til samme Paragraf af Samme:

Position 160: Der tilføies: „Tørvestrøelse, Tørrepulvere og lignende tørveagtige Substantier“. ansaas vedtaget uden Afstemning som en Redaktionsændring.

4) Endringsforslag under Nr. 51 til samme Paragraf af Samme:

Positionerne 165—67 ændres til:

165: Bogne til Sporveie med og uden Axl og Hjul, derunder Lokomotiver, Dressiner, Tændere samt Bogne, Kaner og Skæder til at fremføres ved Hæstekraft af Værdien... 5 pCt. — andet Bognmagerarbejde som andet Arbejde af Materialet.

vedtoges enstemmig med 44 St.

Endringsforslaget under Nr. 52 var bortfaldet.

5) Endringsforslaget under Nr. 53 til samme Paragraf af W. Peterfen:

Der tilføies § 1 følgende Slutningsbestemmelse:

Erviisigheder om, til hvilken Position en Varefort henhører, afgjøres af en Kommission, bestaaende af et af Regjeringen valgt Medlem, der har 2 Stemmer, og 3 af Kjøbenhavns og Handelsret valgte Mænd, der hver have 1 Stemme. Den Kjendelse, Kommissionens Flertal affigjer, er upaaankelig.

forfattedes med 37 Stemmer mod 6.

Formanden: Det næste Afsnit, som sættes under Forhandling, er § 2 og de følgende Paragrafer med dertil hørende Endringsforslag lige til 3die Kapitel om Skibsafgiften.

Ordføreren (Mazén): Med Hensyn til Endringsforslaget til § 10, som er stillet af et Mindretal, skal jeg blot under Henvisning til Betænkningen fremhæve de Grunde, som have motiveret det. Det gaar jo ud paa, at Lødbestyrelsen er bemyndiget til at tilstaa fri Afskrivning fra Kreditoplaget af „Kreditoplagsvarer, som ødelægges ved Udsønde, naar den Skabelbte tilveiebringer et Lødbestyrelsen tilfredsstillende Bevis med Hensyn til de ødelagte Varers Kvantum.“ Det er

begrundet i, at, saaledes som Forholdene nu ere og foreslaas bevarede, tvinges Kreditoplagshaveren til at brandforsikre Lødbvarer, som for Kjøbenhavns Bedkommende alene udgjør 9—10 Millioner, hvorved store Kapitaler aarlig maa sendes ud af Landet og tilfalde de udenlandske Assuranceselskaber. Saavidt jeg har forstaaet, er det nemlig nødvendigt at forsikre disse Varer i Udlandet, fordi Beløbene ere for store til at asfureres her. Dette nationale Tab vil efter Mindretallets Formening kunne undgaaes, dersom dersom det Forslag vedtages, at Lødben skulde kunne eftergives, og man har ikke ment, at der i den blotte Bemyndigelse, som skulde meddeles Lødbestyrelsen, ligger nogen Fare for forskjellige Synspunkter, tilmed naar den Betingelse knyttes til, at der skal være tilveiebragt et Lødbestyrelsen tilfredsstillende Bevis med Hensyn til de ødelagte Varers Kvantum. Flertallet har ikke fundet Anledning til at tiltræde det, idet det forekommer os, at den Bemyndigelse, der er indrømmet ved Kreditoplagsretten, allerede i og for sig er saa stor, at den ingenlunde kan forpligtes til at give den yderligere Begunstigelse i Henseende til Tilbagebetaling af den erlagte Lødb, og det Bevis, som kræves, kan give Anledning til saa mange Vanskeligheder og Betæneligheder, at vi heller ikke fra det Synspunkt har fundet os foranledigede til at vedtage det. Om man har Kredit paa Lødben eller ikke, kan i og for sig ikke komme i Betragtning med Hensyn til Spørgsmaalet om Netten til at fordrø den tilbage; det vil stille dem, der have Kreditoplagsret, uforholdsmæssig gunstigere end dem, der ikke have det; men en saadan Sondring har Flertallet ikke fundet Anledning til at gaa ind paa. — De øvrige Endringsforslag har jeg ikke deltaget i at stille med Undtagelse af det sidste under Nr. 57, der lyder saaledes: Naar Varer oplægges i Statens Lødbkuffe eller paa Lødbkuffepladserne, erlægges derfor en Leie, om hvis Størrelse og Erlægelse det Fornødne fastsættes ved kongelig Anordning. Naar jeg har deltaget i det og ikke i de to foregaaende, er det begrundet i, at Finansministeriet, saavidt jeg har forstaaet, ikke har nogen Anvendning mod det sidste, men vel imod de to første, og jeg mener, at Hensynet til Finansministeriet her maa være det Afgjørende, naar det ikke finder sig tjent med at have denne Bemyndigelse til at fastsætte Tharaen og bestemme, hvilke Varer der kunne tages paa Kreditoplag. Det er en Myndighed, som jeg for mit Bedkommende ikke vil være med til at paatvinge Ministeriet. Det kan have sin Behagelighed, idet Fastsættelse af Tharaens Størrelse kan være en Forhøjelse af Lødben eller virke som en Formindskelse af Lødben. Naar det saa sker paa en Maade, som ikke tilfredsstiller de Handlende, komme de og oversalde Ministeriet med Klager, og saa er dette ganske anderledes gunstig stillet, naar det kan sige, hvad Loven paabyder, end